

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ
APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor și
Administrator al Revistei SILIU RĂDULESCU
Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
4, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893—17 Aug. 1931

Siliu Rădulescu. — Tatăl meu.

I. Birnberg. — B. P. Rădulescu

Prof. Ionescu Muscel. — B. P. Rădulescu și cultura juridică
românească.

Curierul Judiciar despre B. P. Rădulescu.

Condoleanțe pentru B. P. Rădulescu.

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație, Secțiuni
Unite* : Perimare. — Recurs. — (Ministerul armatei cu Iosub
Amalcei).

Inalta Curte de Casație S. I. — Testament. — Caducitate (Lu-
creția Niculae-Butoi cu Nae Simionescu).

Curtea de apel din București S. V-a. — Faliment. — Re-
vindicare de la masa falimentului. — Apel (Judele siudic a
falimentului Süsserman cu Etila Süsserman).

Tribunalul Ilfov S. II com. — Marcă de fabrică. — Concu-
rența neloială (Soc. Philips cu Soc. Tungsram).

Tatăl meu

Sunt aproape patruzeci de ani de când „Dreptul”, care pe acele vremuri apărea sub direcțiunea marelui avocat și jurisconsult Demetru C. Popescu, făcea cunoscut abonaților săi că Grigore Maniu, preferând a se ocupa numai cu redacțiunea, s’a descărcat de afacerile administrației, cari pe viitor vor privi pe B. P. Rădulescu, însărcinat cu acest serviciu. De atunci, tatăl meu începe să pună umărul alături de Demetru Popescu, pentru ca să ducă înainte revista juridică, a cărei existență dată încă dela 16 Decembrie 1871, când a apărut primul său număr.

La 14 Septembrie 1895, „Dreptul”, suferă o mare pierdere; directorul său Demetru Popescu, care îl conducea cu mari sacrificii de mai bine de două-zeci ani, încetează din viață.

Direcția revistei trece atunci din nou asupra lui Grigore Păucescu, juristul de mare valoare, care făcuse parte în calitate de redactor general, din comitetul societății juridice care a întemeiat „Dreptul”. Conducerea administrativă însă, cu toată grija de a procura, de a aduna și de a avea în permanență tot materialul necesar pentru existența unei reviste, cu atât munca pentru ca apariția ei să nu sufere întrerupere, rămânea întregă asupra tatălui meu.

După doi ani a decedat și Grigore Păucescu. Ii urmează la direcție marele Degrea, care încă de mult publica în „Dreptul”, articolele sale sub

pseudonimul de *Alexander*, iar la 1900 când încetează el din viață, direcția revistei este onorată cu persoana eminentului jurisconsult C. G. Dissescu, al cărui nume și astăzi cinstește „Dreptul”.

Tatăl meu în tot acest timp continuă să rămână lucrătorul modest și sub titlul discret de *redactor-administrator*, zi cu zi, nu numai fără cel mai mic preget, dar cu un devotament ce n’a cunoscut margini, jerește acestei reviste toată puterea lui de muncă până la ultimul ceas al vieții.

În acest an, ziua de 17 August a fost cea din urmă din viața tatălui meu, care împlinise 80 de ani.

În ziua de 17 August, cu câteva ceasuri numai înainte de a’i închide pentru tot-de-auna, ochii lui au privit ultima oară „Dreptul” sub banda pe care cu câteva clipe înainte scrisese adresa unui abonat.

Așa, timp de aproape patru-zeci de ani, tatăl meu a fost sufletul revistei „Dreptul” și „Dreptul” a fost viața lui.

„Dreptul” îi va purta mult timp doliul.

Siliu Rădulescu

B. P. Rădulescu

În o zi de vară, la munte, în Augustul plin de soare, de lumină. de atmosferă, cu zarea transparentă și albastră, câțiva români, un medic, un profesor, un fost judecător și un avocat, aflau cu mâhnire că au închis ochii doi bărbați din cealaltă generație, profesorul Sabba Ștefănescu, ale cărui cărți au instruit 40 de generații de școlari, și juristul Basile Rădulescu, care 40 de ani a priveghiat cea mai veche periodică de drept din țară.

Simțeau cum se estompau în trecut ultimele străji la citorile acestei țări.

În coloanele revistei «Dreptul», pe care Rădulescu a cultivat-o cu grijă, cu atenție, cu noblețe, viața lui toată, este locul numai pentru el.

Ca și aerul, ce dă la toți oxigen, adică viață, și nu cere nimic, ca și inima, ce lucrează continuu, fără somn, fără odihnă, și primește toate ostenele, emoțiile și capriciile, și nu pretinde nimic, fericită că stă de veghe ea singură când titularul stă în repausul reconstitutor, .. la fel atâtea atribute de viață trăiesc fără impertinență, fără sgomot, fără fast, fără reclamă. Modeste, eclipsate, la umbră ca cenușăreasa din povești! Ca opaițul care luminează la scăpărarea unui amnar, și poate fi candelă la altar!

Sânt, alături de imundul vulgului, de mercantilul plebei, al mahalalei sau al burgheziei în bijuterii, blănuri și faietoane; sânt, alături de această societate criardă și fără creștere, care și împarte casele, drumurile, trenurile, hotelurile, băile, bodegile, teatrele și... bugetele; sânt unii cari trăesc fără să ți bareze drumul, cari nu cunosc nici barul nici cavalcada, cari muncesc fără diurne, cari fac pentru ceilalți acel ce li dă altora comodul și gloria, și cari împing carul lumii cu metodă, cu cinste, și cari țin pe umeri întreaga cohortă a epocii. Atlași ai sacrificiului. Truda pentru ei, restul pentru alții. Dacă obolesc, în etape intermitente, din fericire rare, se zgudue și uneori se nărue societatea. Ei mențin echilibrul. Vai, când obolesc!

Cei doi frați vitregi ai lui Jupiter, aduc, unul civilizației focul, fermentul etern, celalt susține pământul, sintetizând munca pe umerii lui tot eterni. Numai când Prometheus, fratele bun al lui Atlas, a blestemat pe Jupiter, profitorul bunătăților lumii, a crulat și Olimpul!

Și așa se trece viața, trăesc popoarele, declină națiunile, mor religiile, și tot așa istoria scrie paginile ei, așa cum se scriu ele! La intervale, când evenimentele pot fi citite, precizate de curgerea anilor, se judecă ce filozofie conțin și ce determinare pot da. În ele apar momentele benigne, oamenii cum se cade, oamenii de seamă.

În cadrul acestor arătări, ce e drept în limita ocupărilor și preocupărilor sale, a trăit viața lui pământescă decedatul Vasile Rădulescu.

În micile noastre țărișoare, la marginea bătrânului Danubiu și a Carpaților milenari, au trăit mulți oameni din plămada aceasta. Au trăit soți cari nu s'au tutuit nici odată, au crescut bărbații cari tineri sărutau mâna la bătrâni, au orânduit lucrurile bărbați publici cari mâncau averile lor când erau în capul trebilor, și așa mai departe.

Țărani sau boeri, cea ce a fost o mândrie pentru toți,

eră că nimeni nu trăia fără bună creștere! Țăranul salută, boerul răspunde, și la biserică toți în genunchi!

Astăzi, când vorbește unul, care citește reviste și jurnale, tipă să asculte toată sala. La birt, știi la zece pași ce mânăncă: soarbe supa, taie carnea sau împinge furculița. Nu vezi un băiat fără o fată, la orice vârstă; ce-i poate spune! De sigur că nu ceea ce observă scriitorul ce poartă numele țării sale, când spune: «chercher des lumières éternelles dans des prunelles mortelles et passagères».

Multe forme de virtute poate avea omul. Nici una nu egalează educația. Mójicia, bădărănismul, vulgaritatea sânt cele mai antipatice viții. Ele sânt organice și epidemice.

Bătrânii noștri au avut însă în onoare cultul bunei creșteri. În mijlocul societății de acum, a trăit un exponent al acelei stări.

Rădulescu salută cel dintâi. Când întindea mâna te privia în ochi, când îți adresă cuvântul zâmbia. Când stetea de vorbă la o masă, nu se ridică el niciodată, și te ascultă cu aerul că aude pentru prima oară lucruri excepționale.

Pe urmă bunătatea și civilizația sa! O singură dată, a crezut că e nemodest, și a roșit. Spunea că Regentul Buzdugan, vorbind de fiul său, judecătorul, l-a apreciat ca fiind opera lui cea mai însemnată. Sentimentul său de tată se disolvase în orgoliu! Și s'a uitat timid. I eră greu, că vorbise de ai lui.

La ce or fi privind ochii lui blânzi când s'au împăienjenit în eternitate? Ce o fi fost ultima lui licărire de gând sau de simțire? Sigur, tot clipe din angelicul său fond de suflet, din organica sa amenitate.

A meritat lacrimi de despărțire!

Iar lacrima ce a curs încet, la Sinaia, din ochii mei, ce nu-l vor mai vedea, a curs încet, pe 35 de ani de respect ce i-am purtat.

I. Birnberg

B. P. Rădulescu

și

Cultura juridică românească

Scrie un tânăr jurist, colaborator la revista «Dreptul», despre un bătrân, care 40 ani a propagat știința juridică în țara noastră. E vorba despre B. P. Rădulescu, care la 19 August 1931, a intrat pentru totdeauna, în mormântul ce i-s'a deschis.

Cei cari au colaborat la revista «Dreptul», unde B. P. Rădulescu, a muncit atâtea decenii, vor păstră adâncă recunoștință aceluia, care le-a fost stimulent și pildă vie, în studiile lor.

REVISTA «DREPTUL»

Este astăzi cea mai veche revistă juridică din țară, din cele care continuu apare. Are o viață lungă, de 59 ani.

S'a născut în perioada, când s-au pus bazele justiției române actuale și a activat neîncetat pentru perfecționarea acestei justiții. Aci a lucrat B. P. Rădulescu. Timpul cât el a slujit aci, se confundă cu cea mai spinoasă, dar și cea mai glorioasă epocă din istoria noastră juridică, până la marele războiu.

B. P. RĂDULESCU ȘI «DREPTUL»

Conducătorul de fapt al acestei reviste juridice, eră B. P. Rădulescu; din colecția acestei reviste, care a apărut și de două ori pe săptămână, se vede cum a fost cultivată știința juridică la noi, prin «Dreptul».

a) S'au căutat izvoarele dreptului românesc și această cercetare continuă și după decenii, cum o face d-l consilier Andrei Rădulescu;

b) S'au făcut studii de drept comparat, pentru ca tehnicieni noștri să poată examina problemele la lumina diverselor curente doctrinale, așa cum se pot cită studiile de până eri ale eminentului om de drept Degrè, sau cele mai recente, ale d-lui prof. Plastara, și ale d-lui Djuvara.

c) S'au examinat fără sgomot reformele utile justiției, așa cum a făcut-o marele învățat C. Dissescu până eri, și-o face astăzi d-nii Ionescu-Dolj, Nedelcu, ș. a.

d) Și datorită convingerii că, jurisprudența cuprinde și reformă și doctrină și lege, această parte jurisprudențială în «Dreptul», a apărut cu totul deosebit, față de alte reviste juridice, tot românești. Se va constata, până la ultimul număr al revistei, sistemul de jurisprudență comparată, dacă și această terminologie se poate întrebuița; căci se va găsi jurisprudență franceză, italiană, germană, etc. succedând pe cea românească.

Acest sistem de propagare juridică s'a datorit minții și muncii acestui bătrân, care și la vârsta de 80 de ani, eră frământat și pasionat pentru a apare revista «Dreptul». Și a apărut!

De câte ori, în camera sa de lucru, din stradela Sft. Spiridon, nu l-am găsit cum citea și cum scria, cu mâna tremurândă de bătrânețe, pentru ca revista să-și păstreze aceiași ținută nobilă, așa cum o cunoaștem că o are.

OMUL ȘI INFLUENȚA OPEREI SALE.

După prefacerile ce se cunosc în «Istoria dreptului românesc», imediat după 1860, prin reformele preconizate de Vasile Boerescu, Brezoianu, apoi de către Crețescu, Eraclide și Costa-Foru, justiția noastră intră în faza nouă, cu schimbări radicale venite în special din legislația străină: Franța, Prusia Austria.

Incetățenirea nouilor curente aveă nevoie de-o propagare prin publicitate largă și sistematică, precum și susținută de lucruri noi, utile culturii juridice.

Completările și această propagare, le-a făcut în largă măsură «Dreptul».

Când a apărut pleiada însemnată prin jurisconsultul Dem. Alexandresco și Matei B. Cantacuzino, în civil; C. Dissescu în constituțional și I. Tanoviceanu în penal, legislația românească încearcă o nouă orientare, care în «Dreptul» își găsește rațiunea de înaltă critică juridică, îndrumarea spre noi reforme, ținându-se seamă de trecutul nostru juridic și istoric.

Modest și pe tăcute, în această vreme la «Dreptul» lucră B. P. Rădulescu și selecționă materialul revistei, după criteriile de mai sus.

Încât opera lui, a avut o influență sănătoasă asupra des-

voltării dreptului la noi și această a lui operă, corpul juriștilor o cunosc sub denumirea «cercul dela Dreptul».

Înalți magistrați, profesori de drept, tineri juriști, avocați eminenți, — și-au recunoscut, în cercetările lor, o influență venită prin doctrina dela «Dreptul». Indirect, eră o sănătoasă influență și a operei, a aceluia care istovit de muncă, a plecat mai eri din lumea spirituală în care a trăit pe pământ, în lumea spirituală de Sus! Eră influența muncii lui B. P. Rădulescu.

Prof. Petre Ionescu-Muscel

Doctor în drept dela Universitatea din Roma

Curierul Judiciar

despre

B. P. Rădulescu

Confratele nostru, în numărul său din 13 Septembrie, consacără câteva rânduri scumpului nostru dispărut, pe cari cerem îngăduința de a le reproduce

Un om de ispravă a închis ochii după o viață de muncă cinstită, stăruitoare și rodnică.

Doliul nu este numai al revistei „Dreptul“, care a pierdut un administrator priceput și harnic, ci al întregii familii a juriștilor, care plânge pierderea unui om de o aleasă cultură și de un caracter distins.

Născut la 15 Decembrie 1852, B. P. Rădulescu, după ce a fost un activ și prețios colaborator al lui B. P. Hașdeu, a fost atras de D. Popescu în domeniul studiilor de drept civil, cărora le-a rămas credincios până sfârșitul vieții sale.

Conducător al revistei «Dreptul», editor al operelor lui Degrea, delicat coleg—o spunem cu emoție noi, aceștia dela Curierul Judiciar — animator ea puțini alții, B. P. Rădulescu a fost mai presus de toate un om de caracter.

Semnalez aci pentru cei ce nu o știu—eu însumi am aflat-o dela alții—demna rezistență ce a opus autorităților de ocupațiune când acestea au căutat să-l determine prin tentații și amenințări a-și scoate sub acel regim revista.

Il plângem și totuși a fost un om fericit. A trăit să-și vadă visurile împlinite. A văzut acum zece ani opera lui slăvită de toți frunțașii dreptului strânși cu prilejul celei mai mari sărbători din câte a cunoscut familia noastră de juriști: agapa din 1921 cu prilejul a 50 ani de apariție a revistei Dreptul. Și a murit cu conștiința împăcată de a-și fi făcut datoria și de a ști că opera lui rămâne și va fi continuată.

A. V.

Aducem mulțumirile noastre „Curierului Judiciar“ pentru această delicată atențiune.

Pentru B. P. Rădulescu

— Condoleanțe —

„Dreptul“ îndeplinește un act pios față de memoria aceluia care l-a îngrijit cu atâta dragoste, imprimând în coloanele sale câteva din cuvintele prin cari bunii prieteni ai revistei noastre, și-au exprimat o duioasă simpatie și toată părerea lor de rău pentru pierderea lui B. P. Rădulescu:

„Rog a primi sincerile mele condoleanțe pentru pierderea bunului amic, care mi-a fost scumpul D-tale tată“.

C. Hamangiu
Ministrul justiției

„Cu expresia celor mai adânci regrete pentru pierderea blândului bătrân, modest, muncitor și plin de un neclintit devotament, pentru o operă științifică din care n'au câștigat decât alții“.

C. Xenii

„Abonat vechiu al „Dreptului“, am putut să-mi dau seama de munca și tenacitatea pe care mult simpativul Rădulescu a depus-o, în scopul de a da lumii juridice române, o publicațiune obiectivă, documentată, deasupra patimilor și a personalităților“.

Grigore Trancu-Iași

„Impărtășind durerea nemărginită de care ești lovit, primește cordiale îmbrățișări și sincere condoleanțe pentru scumpul dispărut de a cărui prietenie și încurajare m'am bucurat“.

I. Ionescu-Dolj

„Compățimesc durerii D-tale și plâng pierderea noastră“.

Grigore Pherekyde

„Sincere condoleanțe pentru pierderea distinsului părinte“.

D. R. Ioanițescu

„In tinerețea mea am cunoscut pe domnul Vasile, harnicul și priceputul tovarăș al neuitatului meu unchi, avocat Mitică Popescu, în studierea dosarelor cu aprofundarea chestiunilor de drept.

De când l'am cunoscut, am avut pentru părintele D-voastră, cele mai bune sentimente de stimă și afecțiune, pe care i le-am păstrat neschimbate.

Am simțit o vie părere de rău la vestea morții lui“.

Gogu Negulescu

„Voiu păstra o respectuoasă amintire prea stimatului și regretatului tău tată, care m'a onorat douăzeci și unu de ani cu prietenia sa și care a contribuit atât de mult la răspândirea gândirii juridice“.

C. Stoianovici

„Aflu cu dureroasă surprindere că ai pierdut pe tatăl malale, care în viața lui a servit atât de mult și desinteresat știința dreptului. Aci în Agapia, acum doi ani am primit o scrisoare din partea lui. Nu pot uita simpatia și sentimentul de respect ce au trezit în mine slova bătrânească și stilul lui politicoș, de om din alte vremi mai bune. Il plâng alături de fiul său, de toți colaboratorii și cititorii „Dreptului“.

Eugen Petit

„Cu adâncă durere am aflat lovitura pe care ai încercat-o prin pierderea tatălui tău, atâta de stimat“.

Ștefan P. Mihăileanu

„Aduc omagiul meu aceluia care m'a călăuzit prețios în gazetăria juridică, prin sfaturile sale înțelepte și normele de conduită, împărtășind împreună cu D-v., ireparabila pierdere suferită de toți aceia cari l-au cunoscut“.

Al. Hagigheorghe

„Dreptul“ mulțumește mult tuturor, pentru bunele lor cuvinte de condoleanță și frumoasele aprecieri cu cari au însoțit amintirea lui B. P. Rădulescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 29 Ianuarie 1931

Președinția D-lui I. N. Stambulescu, prim-președinte

Ministerul armatei cu Iosub Amalcei

PERIMARE. — RECURS. — DACĂ CEREREA DE PERIMARE SE POATE CERCETA ȘI ÎN LIPSĂ. — ART. 257 PR. CIVILĂ. — ART. 46 LEGEA ORGANICĂ A CURȚII DE CASAȚII.

Dispozițiunile art. 46 din legea organică a a Inaltei Curți de Casație, potrivit căreia numai în ca ul când recurentul va comunica Curții că înțelege a-și susține recursul pe temeiul motivelor scrise, Curtea va păși la judecată și în lipsa recurentului, fiind normele generale după care se fac judecățile în fața ei, urmează că e e au se aplica și în judecata cererilor de perimare.

No. 2. — Respinsă ca nesustănută cererea de perimare, făcută de Ministerul Armatei cu privire la recursul făcut de Iosub Amalcei.

Curtea deliberând,

Asupra cererii de perimare făcută de Ministerul Armatei a recursului introdus de Iosub Amalcei, recurs care a fost respins prin deciziunea Secțiunii

I-a. No. 528 din 7 Martie 1928, urmând a se trimite afacerea înaintea Secțiunilor Unite pentru judecarea chestiunii neconstituționalității legii rechizițiilor.

Având în vedere că prin cererea sa de perimare, Ministerul Armatei arată că de la 7 Martie 1928, când s'a dat deciziunea cu No. 528 și până la data cererii de perimare, 5 Noembrie 1930, nu s'a mai făcut în cauză nici un act de procedură cu caracter contradictoriu, fără însă ca Ministerul să arate Curții, prin cererea de perimare, că înțelege a și-o susține și în lipsă ;

Considerând că legea organică a acestei Inalte Curți din 1 Ianuarie 1926, în scopul de a unifica procedura de judecată dinaintea sa în toate recursurile, fie că proveneau din Vechiul Regat, fie din provinciile alipite, a fost nevoită a fixa câteva norme în această privință; în ce privește judecata înaintea sa, a adoptat sistemul că dacă partea nu se prezintă spre a-și susține cererea, urmează că cererea să-i fie respinsă ca nesusținută; că, numai în cazul când va comunica Curții că înțelege a-și susține recursul pe temeiul motivelor scrise, Curtea va păși la judecată și în lipsa recurentului, principiu consacrat de art. 46 al legii sale organice.

Considerând că aceasta fiind norma generală după care se fac judecățile în fața ei, urmează că ea să se aplice și în judecata tuturor cererilor de natură contencioasă, făcute înaintea sa și, deci, și în judecata cererilor de perimare.

Că, în speță, ministerul Armatei, regulat citat pentru astăzi, neprezentându-se să-și susțină cererea de perimare și nici arătând în cerere ca ea să fie cercetată în lipsa sa, acea cerere urmează a fi respinsă ca nesusținută.

Că astfel fiind, este fără interes a mai cerceta cealaltă chestiune ridicată de recurent, dacă sesizarea Secțiunilor Unite, este sau nu regulat făcută în felul cum ele au fost sesizate astăzi.

Pentru aceste motive, Curtea respinge cererea de perimare ca nesusținută.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența de la 20 Ianuarie 1931

Președinția D-lui Sever Tipei, consilier

Lucreția N. Niculescu-Butoi cu Nae N. Simionescu

TESTAMENT. — CADUCITATE. — CAUZA DETERMINATA A TESTAMENTULUI. — DISPOZIȚIA EI. — ART. 920 C. CIVIL

Testamentul trebuind să-și producă efectele în condițiunile scrise de testator, urmează, — deși legea nu spune formal — că dacă motivul determinat, exprimat în mod lămurit prin testament, pentru care testatorul a testat și de existența căruia a înțeles să depindă

validitatea legatului, dispăre în timpul vieții testatorului, testamentul devine caduc; astfel că, dacă printr'un testament s'a dispus de testator în favoarea soției sale, iar aceasta pierde *calitatea de soție* în timpul vieții testatorului, prin desfacerea căsătoriei prin divorț, testamentul devine caduc, dispărându-i motivul determinant.

No. 64. — Respins recursul făcut de Lucreția N. Niculescu-Butoi, în contra deciziunii cu No 203 din 12 Iunie 1928 a Curții de Apel din București S. I, în proces cu Nae Simionescu și alții.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Lucreția N. Niculescu-Butoi cu autorizația soțului ei, N. Niculescu-Butoi, contra deciziunii No. 203 din 12 Iunie 1921 a Curții de Apel București, secția I-a;

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs, din care rezultă că recurenta, Lucreția N. Niculescu-Butoi, bazându-se pe testamentul autentificat de Tribunalul Muscel la No. 848/1910, prin care fostul ei soț, defunctul Gh. Dobrescu, o institua legatară universală a averii sale, a intentat acțiune contra moștenitorilor legali ai fostului soț, în timași în recurs, pentru revendicarea averii mobilă și imobilă rămasă pe urma aceluia, convenită ei în virtutea testamentului.

Că Tribunalul Muscel a respins acțiunea prin sentința No. 488/922; iar Curtea de București a confirmat în apel soluțiunea Tribunalului prin decizia atacată cu recurs, motivând că din cuprinsul testamentului din 1910, prin care în adevăr defunctul GH. Dobrescu declară că lasă întreaga lui avere recurentei de azi, rezultă că motivul determinant pentru care testatorul a instituit-o pe recurentă legătara lui universală a fost *calitatea de iubită soție* pe care aceasta o avea în momentul facerii testamentului; că, însă, în 1916, adică în chiar timpul vieții testatorului, care a murit în război în 1917, căsătoria dintre testator și recurentă s'a desfăcut prin divorț în urma acțiunii introdusă de recurentă; că prin desfacerea căsătoriei a dispărut motivul determinant al dispozițiunii testamentare, anume *calitatea recurentei de iubită soție* a testatorului, și din această cauză testamentul a devenit caduc, astfel că el nu mai poate produce nici un efect și deci recurenta n'are dreptul să se revendice pe baza lui dela intimași, moștenitorii legali ai testatorului, averea rămasă pe urma acestuia;

Văzînd motivul I de casare:

„1. Exces de putere; violarea art. 920 și urm. „cod. civ. și a regulilor de drept în materie de „revendicare și caducitatea testamentelor. Nemo „tivare.

Considerând că testamentul trebuind să-și pro

ducă efectele în condițiunile voite de testator rezultă de aci, deși legea nu spune formal, că dacă motivul determinant exprimat în mod lămurit prin testament, pentru care testatorul a testat și de existența căruia a înțeles să depindă validitatea legatului, dispăre în timpul vieții testatorului, testamentul devine caduc ;

Considerând că, în speță, Curtea de fond, constatând și motivând suficient din examinarea testamentului dela 1910, că motivul determinant pentru defunctul Gh. Dobrescu de a testa în favoarea recurentei a fost calitatea de *soție iubită*, pe care aceasta o avea în momentul facerii testamentului, iar, pe de altă parte, că recurenta a pierdut această calitate în timpul vieții testatorului prin desfacerea căsătoriei prin divorț, bine a decis că prin aceasta, dispărându-i motivul determinant, testamentul a devenit caduc și nu mai poate produce nici un efect ;

Considerând că obiecțiunea recurentei, că nu mai atunci testamentul ar fi rămas fără efect cînd motivul determinant ar fi încetat printr'un fapt al testatorului, adică, cînd calitatea recurentei de soție ar fi încetat prin divorțul provocat de testator, nu este întemeiată, de oarece fiind stabilit că avantajile acordate recurentei au fost condiționate de calitatea ei de soție, în momentul morții testatorului, odată ce această calitate a fost pierdută prin divorț — indiferent de cine el a fost provocat — voința testatorului nemai putându-se îndeplini, testamentul a devenit caduc ;

Că, astfel, primul motiv de casare, prin care recurenta critică soluțiunea Curții de fond pentru violarea art. 920 și urm. c. civ și a regulilor de drept în materie de revendicare și caducitatea testamentelor și pentru nemotivare, nu este întemeiat ;
Pentru aceste motive răspinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V-a

Audiența de la 8 Iulie 1931

Președinția D-lui I. Petrescu, consilier

Judele Sindic al falimentului Süssermann cu Etila Süssermann.

FALIMENT. — REVENDICARE DELA MASSA FALIMENTULUI. — BUNURI A CĂROR VALOARE EXCEDE COMPETINȚA JUDECĂTORULUI DE OCOL. — JUDECAREA AFACERII DE TRIBUNALUL DE COMERȚ. — DACĂ SENTINȚA PRONUNȚATĂ ESTE SUPUSĂ APELULUI. — ART. 817 ȘI 944 C. COM.

În materie de revendicare dela massa falimentului deși art. 817 Cod. Com., vorbește numai de ordonanța Judecătorului Sindic, arătând că atunci cînd valoarea bunurilor revendicate nu excede competența judecătorului de ocol, acesta rezolvă cererea de revendicare printr'o ordonață supusă apelului la Tribunal, de aci însă nu poate să rezulte că atunci cînd

obiectul cererii de revendicare excede competența Judecătorului de Ocol și se judecă conform aceluiaș text, de Tribunalul de Comerț, sentința acestei instanțe nu ar fi și ea supusă apelului, de oarece în primul caz revendicarea judecându-se de o instanță cu totul specială — Judecătorul Sindic — era necesar ca legiuitorul să indice și instanța de apel respectivă — complectul Tribunalului — pe cînd în cazul cel de al doilea, revendicarea judecându-se de Tribunal, era inutil ca legea să mai indice instanța apelativă, ea fiind cea de drept comun — Curtea de Apel.

Jurnal No. 2952. — Respins incidentul ridicat de către Judele Sindic al falimentului I. Süssermann, tinzând la inadmisibilitatea apelului făcut de către Etila Süssermann în contra sentinței Tribunalului. Ilfov S. I Com.

Curtea,

Asupra excepțiunei ridicate de către Judecătorul Sindic al falimentului I. Süssermann, prin care tinde la respingerea ca inadmisibil a apelului făcut de către Etila Süssermann în contra sentinței Tribunalului Ilfov, Secția I Com., prin care i s'a respins cererea de revendicare a mobilelor trecute în inventarul falimentului soțului său și care pretinde că sunt ale sale după cum rezultă din actul dotal.

Având în vedere susținerile părților.

Având în vedere că Judecătorul Sindic în susținerea excepțiunei ce a ridicat se întemeiază pe dispozițiunile art. 817 și 944 Cod. Com., argumentând că în materie de revendicare dela massa falimentului numai dacă valoarea bunurilor revendicate nu excede competența judecătorului de ocol, Judecătorul Sindic dacă admite sau respinge revendicarea, ordonanța sa este supusă apelului la Tribunal, potrivit dispozițiunilor art. 817 C. Com. pe cînd atunci cînd valoarea bunurilor revendicate excede competența Judecătorului de Ocol, Judecătorul Sindic potrivit aceluiaș text de lege, trimite judecarea afacerii Tribunalului de Comerț fără ca în acest caz textul art. 817 să mai prevadă dreptul de apel în contra hotărârei prin care Tribunalul admite sau respinge cererea de revendicare, ori, susține Judecătorul Sindic, în materie falimentară potrivit art. 944 C. Com., sentințele date de Tribunal nu sunt supuse apelului decât în cazurile prevăzute de lege.

Având în vedere că în ce privește argumentarea trasă, în susținerea excepțiunei sale, de către Judecătorul Sindic, din cuprinsul art. 817 C. Com., ea apare cu totul ca nefondată.

Considerând că într'adevăr, tocmai din faptul că legiuitorul supune apelului ordonanța Judecătorului Sindic, prin care admite sau respinge cererea

de revendicare, atunci când valoarea ei intră în competența judecătorului de Ocol, face să rezulte că în această materie legiuitorul a înțeles să acorde dreptul de apel.

Considerând că dacă atunci când revendicarea excedând competența judecătorului de Ocol, art. 817 C. Com. o supune judecății Tribunalului, fără a mai arăta că sentința ce se va pronunța este și ea supusă apelului, nu face să rezulte că prin aceasta a înțeles să suprimă în acest caz dreptul de apel, deoarece în primul caz revendicarea judecându-se de o instanță cu totul specială: Judecătorul Sindic, era necesar ca legiuitorul să indice și instanța apelativă pentru acest caz: completul Tribunalului, pe când în cazul cel de al doilea când revendicarea se judecă de Tribunalul de comerț, era inutil ca legea să mai indice instanța apelativă, ea fiind cea de drept comun: Curtea de Apel;

Că deci, dacă legiuitorul dispune prin art. 817 numai în ce privește Ordonanța Judecătorului Sindic de admiterea sau respingerea revendicării arătând că ea este supusă apelului la Tribunal, prin aceasta a înțeles să indice care este instanța de apel competente pentru acest caz, iar nu să constituie o demarcare între cererile de revendicare, — pe cele a căror valoare intră în competența Judecătorului de Ocol, lăsându-le să beneficieze de dreptul celui de al doilea grad de jurisdicție, pe când pe cele a căror valoare depășește competența de mai sus, îngrădindu-le numai în judecata unui singur grad de jurisdicție, și ar fi și nelogic și nejuridic ca totemai atunci când valoarea lucrurilor cari fac obiectul revendicării ar fi mai importantă, controlul instanței de apel să fie înălțurat.

Având în vedere că tot atât de neîntemeiat este și argumentul tras de Judecătorul Sindic din cuprinsul dispozițiilor art. 944 C. Com.

Considerând că într'adevăr potrivit art. 944 C. Com., sentințele date de Tribunal în materie de faliment nu sunt supuse apelului decât în cazurile prevăzute de lege, însă acest text nu-și poate avea aplicarea și în materia revendicării reglementate de art. 817 C. Com., de oarece sentința dată de Tribunal în această materie nu este relativă la nici una din operațiunile și administrarea falimentului, pentru a fi considerată ca o sentință dată în materie de faliment în sensul art. 944 C. Com. ci este o sentință provocată de acțiunea unui terț revendicant, care numai incidental se judecă de Tribunalul de Comerț și nu de cel falimentar,—ca fiind născută cu ocazia lichidării activului unui faliment.

Că deci față de toate aceste considerațiuni excepțiunea ridicată de Judecătorul Sindic al falimentului I. Süssermann, urmează a fi respinsă ca nefondată și Curtea constatând că apelul făcut de E. Süssermann este admisibil, urmează a dis-

pune ca la stăruința părții interesate să se fixeze un nou termen pentru judecarea apelului în fond.

Pentru aceste motive redactate de d. Consilier S. Rădulescu, respinge.

Sentința: I. Petrescu, I. A. Floareș, S. Rădulescu.

TRIBUNALUL ILFOV, s. II com.

Audiența din 11 Februarie 1931.

Președinția d-lui Hariton Udrea, Judecător.

Soc. Philips, cu soc. „Tungstram“.

MARCĂ DE FABRICĂ. — CONTRAFACEREA UNEI MĂRCI DE FABRICĂ. — IMITAȚIA MĂRCII DE FABRICĂ. — ART. 12 ȘI 13 LEGEA MĂRCILOR DE FABRICĂ.

CONCURENȚĂ NELOIALĂ. — CÂND EXISTĂ. — MĂRFURI VÂNDUTE ÎNTR'UN AMBALAJ CARE POATE PRODUCЕ CONFUZIE. — IMITAREA MĂRCILOR DE FABRICĂ.

1) Legea mărcilor de fabrică distinge contrafacerea unei mărci de fabrică, care este prezentarea unei mărci având un caracter de identitate cu o marcă de fabrică anterioară, de imitația unei mărci de fabrică, care prezintă numai o asemănare cu o marcă de fabrică anterioară, din care cauză cumpărătorul se poate înșela asupra mărci de pe obiectul cumpărat.

2) Există concurență neloială atunci când un comerciant, călcând buna credință ce trebuie să stea la baza raporturilor în comerț, prejudiciază prin actele sale pe un alt comerciant și printre aceste acte sunt și imităriile după mărcile de fabrică, cum și vânzarea mărfurilor într'un ambalaj, care să producă confuzie între aceste mărfuri, și mărfurile ce aparțin altuia.

No. 736, — Respinsă acțiunea făcută de soc. „Philips“ în proces cu societatea anonimă „Tungstram“.

Tribunalul,

Asupra acțiunii introdusă da Soc. Anonimă „Philips“ din Eindhoven, Olanda, contra Soc. Anon. „Tungstram“ cu sediul în București, str. Alex. Lahovary No. 25, pentru ca în contradictoriu să fie luate măsurile arătate în acțiune, pentru faptul de contrafacere de marcă de fabrică, cum și să fie obligată părâta la plata sumei de 1.000.000 (un milion) lei, pentru concurență neloială.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților.

Având în vedere că Soc. „Philips“ a susținut că și-a înscris proprietatea mărcilor de fabrică în registrele biroului internațional de proprietăți industriale din Berna pentru aparate de telegrafie și

telefonie cu sau fără fir, cum și părți ale acestor aparate în sensul cel mai întins al expresiei, alegându-se ca mărci de fabrică literele și cifrele următoare: A 410, A 415, și B 406; că în urmă pârâta Soc. „Tungsram“ a pus în vânzare lămpi de aparate de telegrafie și telefonie fără fir, purtând aceleași cifre: 406, 410 și 415; că faptul acesta al pârâtei constituie o contrafacere de mărci de fabrică; că pentru acest fapt, reclamanta a cerut să-i fie aplicate pârâtei dispozițiile art. 12 al 1 și 18 legea mărcilor de fabrică; să fie confiscate și distruse produsele contrafăcute și să fie ștearsă din registre marca contrafăcută, iar sentința de față să fie publicată în ziarele „Argus“, „Dimineața“ și „Lupta“.

Că în cazul când s'ar decide că nu este o contrafacere de marcă de fabrică, reclamanta a susținut că din dispozițiile martorilor audiați, cum și din expertiza făcută în cauză, se constată că din partea pârâtei a fost o concurență neloială și acțiunea reclamantei contra pârâtei să fie admisă pentru acest temei;

Având în vedere că pârâta Soc. „Tungsram“ a susținut că nu poate să fie vorba de o contrafacere, fiindcă pârâta a întrebuințat alte litere la lămpile de radio, decât cele întrebuințate de reclamantă, iar cifrele au o altă semnificație; ambalajele sunt apoi cu totul deosebite; că nici o confuzie nu se poate face între produsele reclamantei și ale pârâtei; că nefiind deci nici o contrafacere, și neexistând nici concurență neloială, pârâta a cerut respingerea acțiunii reclamantei.

Că acestea fiind susținerile pârâților, urmează să examinăm chestiunile discutate.

Considerând că legea mărcilor de fabrică distinge contrafacerea mărcilor de fabrică de imitația frauduloasă a lor; astfel art. 12 din legea mărcilor de fabrică, după ce enunță pedeapsa de aplicat, în aliniatul 1 spune că această pedeapsă se aplică aceluia care a contrafăcut o marcă de fabrică sau a întrebuințat o marcă contrafăcută; iar în art. 13 legea mărcilor de fabrică, după ce se arată pedeapsa de aplicat, în aliniatul 1 se spune că această pedeapsă se aplică aceluia care deși n'au contrafăcut o marcă de fabrică, au imitat-o însă în mod fraudulos așa încât să poată înșela pe cumpărător;

Considerând că contrafacerea este prezentarea unei mărci, având un caracter de identitate cu marca dinainte, după care s'a făcut contrafacerea; între ele nu este deosebire; că imitația prezintă numai o asemănare între marca din urmă și marca dinainte, din care cauză cumpărătorul se poate înșela asupra mărcii de pe obiectul cumpărat.

Având în vedere că în speța de față, reclamanta și-a fondat acțiunea sa în primul rând pe faptul de contrafacere de marcă de fabrică; deci reclamanta trebuia să stabilească că marca Soc. „Tungsram“, era identică cu cea a sa; or de o identitate nu poate să fie vorba, fiindcă literele, ce preced ci-

frele dela ambele mărci sunt deosebite; deci acțiunea reclamantei, bazată pe acest fundament se găsește nefondată;

Având în vedere că reclamanta și-a mai sprijinit acțiunea sa și pe faptul, că din partea pârâtei s'a exercitat o concurență neloială, fiindcă prin vânzarea becurilor sale cu aceleași cifre ca ale reclamantei, s'a produs o confuziune la cei cari cumpărau, în dauna reclamantei.

Considerând că există concurență neloială, atunci când un comerciant, călcând buna credință ce trebuie să stea la baza raporturilor în comerț, prejudiciază prin actele sale pe un alt comerciant; că printre aceste acte, sunt și imitățile după mărcile de fabrică, cum și vânzarea mărfurilor într'un ambalaj care să producă confuzie între aceste mărfuri și mărfurile ce aparțin altuia;

Având în vedere că în speța de față, din complexul depozițiilor martorilor audiați, cum și din raportul de expertiză făcut în cauză, se constată că pârâta n'a căutat să imite marca de fabrică a reclamantei, iar ambalajul cu care își vinde produsele este cu totul diferit de al reclamantei, astfel că despre o confuzie din partea cumpărătorilor nu poate să fie vorba;

Că în ceea ce privește cifrele întrebuințate, din raportul de expertiză făcut, se constată că această întrebuințare, de litere și cifre pe becurile de radio a ajuns răspândită; că recomandarea pentru această întrebuințare a făcut-o Englezul Turner, înainte de a fi adoptată de Soc. „Philips“; că nomenclatura aceasta are o anumită semnificație, scoțându-se prin ea în evidență caracteristicile principale ale becului; că aceste caracteristici diferă la becurile «Philips» de cele ale Soc. „Tungsram“; astfel pe când cifra 4 arată la ambele voltajul, celelalte cifre arată la Soc. «Philips», factorul de amplificare, pe când la Soc. „Tungsram“, arată amperajul; deaceia nici rezultatul nu este acelaș dacă se întrebuințează un bec «Tungsram» cu aceeași cifră în locul unui bec «Philips»; iar concluzia la care ajunge expertul este că nu se poate vorbi de o confuzie prin întrebuințarea aceluiaș cifre și aceasta cu atât mai mult, cu cât pe ambele feluri de becuri se vede inscripția vizibilă a numelui fabricii, existând deasemeni o deosebire între forma și mărimea lor, care se remarcă cu ușurință;

Că la aceeași concluzie se ajunge și în cea ce privește ambalajul lămpilor, cari fiind cu totul diferit la lămpile „Tungsram“ de cele ale Soc. „Philips“, nu se poate ajunge la o confuzie între aceste lămpi;

Că stabilindu-se acestea, acțiunea reclamantei se găsește nefondată și pentru aceste considerațiuni, și fiind astfel ea se respinge în consecință;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător Hariton Udrea, respinge.

Semnații: *Hariton Udrea, N. Nedelcu.*